01/05/2023

π. Δημήτριος Μπόκος: Το Διαζύγιο (Πασχαλινές Ιστορίες)

/ Γνώμες

Αναπήδησε, καθώς το βλέμμα της έπεσε στο ρολόι του τοίχου. Ήταν η ώρα που θα ’ρχόταν ο άντρας της και το φαγητό, για μια ακόμα φορά, δε θα ’ταν στην ώρα του.

Άρχισε να καθαρίζει βιαστικά τις πατάτες. Στην κατσαρόλα τσι-τσίριζε δυνατά το κομματιασμένο κοτόπουλο. Έριξε μέσα μισό ποτηράκι κόκκινο κρασί, την ανακίνησε δυνατά και χαμήλωσε λίγο τη φωτιά, καθώς πήρε να ροδίζει το κρέας. Η ευχάριστη μυρωδιά πλημ-μύρισε την κουζίνα.

- **Γράφει ο πατ. Δημήτριος Μπόκος**

Μα πώς την πάθαινε έτσι; Πώς περνούσε η ώρα της χωρίς να το καταλαβαίνει;

Η αλήθεια ήταν πως η Λίνα δεν τα κατάφερνε και πολύ καλά. Ήταν άμαθη από δουλειά κι όταν παντρεύτηκε έπεσε απότομα στα βαθιά. Ήταν κι εργαζόμενη, της βγήκε κι ο Φώτης πολύ απαιτητικός, τί να σου κάμει; Όταν γύριζε σπίτι δεν ήξερε από πού ν' αρχίσει και πού να τελειώσει. Την έπιανε άγχος και πονοκέφαλος. Μα κι όταν κα-ταπιανόταν με κάτι, της έλειπε ο αέρας της επιδέξιας νοικοκυράς και η δουλειά την έπαιρνε καπάκι.

Όπως το φοβόταν, το τραπέζι δεν ήταν στρωμένο όταν ήρθε ο Φώτης.

– Το περίμενα! γκρίνιαξε εκείνος μπαίνοντας. Δε θα φάμε ποτέ στην ώρα μας.

Η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο. Είχε πια βαρεθεί.

Είχε παντρευτεί τη Λίνα, παρ' όλο που είχε καταλάβει πως δεν ήταν και τόσο σπουδαία στο νοικοκυριό.

– Θα στρώσει στον γάμο, σκέφτηκε. Θα την κάμω εγώ να τρέχει.

Μα στην πράξη, πέντε χρόνια τώρα παντρεμένοι, δεν του βγήκε τόσο εύκολο. Παραήταν όμως κι αυτός απαιτητικός. Στο μυαλό του είχε πάντα ένα ιδεατό πρότυπο για τη γυναίκα. Έπρεπε να είναι ικανή για τούτο, για 'κείνο, για το ένα, για το άλλο. Έπρεπε..., όλο έπρεπε... Οι προδιαγραφές του ήταν πολύ υψηλές. Οι απαιτήσεις του μεγάλες.

Στην αρχή βάλθηκε να βοηθάει τη Λίνα, μα όταν είδε πως εκείνη, αντί να φιλοτιμηθεί, βολευόταν, άλλαξε τακτική. Την άφησε μόνη. Α-βοήθητη η Λίνα πελάγωσε. Κι όσο της έμεναν πίσω οι δουλειές, τόσο τής έβαζε τις φωνές και την έβγαζε άχρηστη. Η σύγκρισή της με το είδωλο που είχε στο μυαλό του εισορμούσε ακάθεκτη στη σκέψη του.

Ένιωθε τόσο διαψευσμένες τις προσδοκίες του!

Πέρασε ένα τέταρτο μέχρι να καταφέρει επιτέλους η Λίνα να σερβίρει το φαγητό.

– Αν σ' ενδιαφέρει, μπορείς να κοπιάσεις στο τραπέζι! είπε ψυ-χρά.

– Καιρός ήταν! μουρμούρισε μες απ' τα δόντια του ο Φώτης.

Η διάθεσή του ήταν κακή και δεν το 'κρυβε. Την πολεμούσε, ό,τι κι αν έκανε. Έφτασε στο σημείο να μη μπορεί να δει τίποτε καλό πάνω της. Ήθελε μόνο να κριτικάρει την κάθε της κίνηση.

Εκείνη το 'νιωθε και αντιδρούσε όλο και χειρότερα. Αμυνόταν σαν πληγωμένο ζώο.

Η σχέση τους σιγά-σιγά κρύωσε για τα καλά. Έγιναν μεταξύ τους αδιάφοροι. Εκείνος έπεσε με τα μούτρα στο παιδί που το λάτρευε. Εκείνη κλείστηκε στον εαυτό της υψώνοντας ένα τείχος γύρω της.

Ο Φώτης προχώρησε στο τραπέζι, αλλά ψαχνόταν μέσα του για ν' αρπαχτεί. Το φαγητό ήταν καλό, απ' τα καλύτερα που μπορούσε να φτιάξει η Λίνα, μα τώρα αυτό τον άφηνε ασυγκίνητο. Με την πρώτη μπουκιά ξύνισε τα μούτρα.

– Σιγά το πράμα! Αυτήν την αηδία περιμέναμε τόση ώρα;

– Να μην το φας, αν δε σ' αρέσει! αντεπιτέθηκε η Λίνα.

– Με προκαλείς κι από πάνω; Και βέβαια δε θα το φάω! Χάρισμά σου, κυρία μου! Ούτε για τα σκυλιά δεν κάνει το φαΐ σου.

Έσπρωξε απότομα το πιάτο πέρα και σηκώθηκε. Δεν είχε πρόθε-ση για τέτοια σκηνή, μα αφού τού προέκυψε, δεν σκόπευε να κάνει πίσω. Προχώρησε γεμάτος θυμό προς τα ενδότερα. Πάνω στο κρεβάτι τους ορθώνονταν στοίβα τα πλυμένα ρούχα περιμένοντας το σίδερο. Άναψε πιο πολύ καθώς τα είδε.

– Κι αυτά τί θέλουν εδώ πέρα; Θα μείνουν καμιά βδομάδα ασι-δέρωτα;

– Θα τα σιδερώσω όταν εγώ θελήσω! απάντησε οργισμένη και η Λίνα. Αρκετά πια! Δεν θα δουλεύω με το δικό σου πρόγραμμα.

– Ας πόναγες λιγάκι περισσότερο αυτό το σπίτι!

– Πόνεσες ποτέ εσύ για μένα;

– Έτσι νομίζεις; Και γιατί σε πήρα τότε; Αλλά τέτοιος βλάκας ή-μουνα!

– Αγάπησες μόνο τη γυναίκα που έχεις στο μυαλό σου! Αυτό το είδωλο που έφτιαξες με τον αρρωστημένο εγωισμό σου. Αυτό ακριβώς αγαπάς. Την ψεύτικη οπτασία της τέλειας, μα ανύπαρκτης γυναίκας, που ζωγράφισες κατά τα κέφια σου εσύ, ο τέλειος! Ο δραστήριος! Ο ικανός! Άντε να τη βρεις λοιπόν και παράτα με στη δυστυχία μου!

Η Λίνα ξέσπασε σε λυγμούς και έπεσε με το πρόσωπο στο κρε-βάτι. Φουρκισμένος ο Φώτης την κοίταξε αμήχανος, στριφογύρισε αναποφάσιστος δυο-τρεις φορές και τέλος άρπαξε το σακάκι του και βγήκε βροντώντας δυνατά την πόρτα πίσω του.

Δεν ήξερε πού πήγαινε κι ούτε που τον ένοιαζε. Ήταν ένα ηφαί-στειο που έβραζε.

Πώς κατάντησαν έτσι; Τί έφταιγε και δεν μπορούσαν να βρουν άκρη; Ζητούσε τα

πιο λογικά πράγματα του κόσμου! Σκοτωνόταν για να μην λείψει τίποτε απ’ το σπίτι τους. Μέχρι και δεύτερη δουλειά είχε βρει για να τα βγάζουν πέρα άνετα.

Ακούραστο μελίσσι οι σκέψεις του βούιζαν στο κεφάλι του. Κα-τέβηκε στην κεντρική πλατεία, διέσχισε τη λεωφόρο, βρέθηκε να περ-πατάει δίπλα στην όχθη του χείμαρρου, που μέσα από δροσερές δε-ντροστοιχίες κι ανθισμένα παρτέρια διέτρεχε την πόλη τους. Στάθηκε για λίγο στα προστατευτικά πεζούλια της όχθης κι έβλεπε τα

κρυ-στάλλινα νερά που κυλούσαν ανάμεσα στις στρογγυλεμένες πέτρες.

Το βουητό της πόλης έσμιγε με τη θολούρα του μυαλού του, μα δεν κατάφερε να σκεπάσει έναν ευχάριστο ήχο από κουδουνάκια στην απέναντι όχθη. Σήκωσε το κεφάλι του απότομα.

Δυο υπέροχα άλογα, τραβώντας μια κομψή άμαξα, ανηφόριζαν μ’ ελαφρό τροχασμό τη λεωφόρο. Παραξενεύτηκε. Από πού ξεφύτρωσαν αυτά; Δεν είχαν συνηθίσει σε τέτοια θεάματα. Όπως και να ’χε, ήταν χάρμα να τα χαζεύεις. Ανέβηκαν, έκαμαν τον γύρο της πλατείας και πήραν πάλι να κατεβαίνουν απ’ τη μεριά του. Να τα, που τώρα πέρναγαν δίπλα του.

Έδειχναν θαυμάσια ζώα, μα ήταν ολοφάνερο πως δεν έμοιαζαν μεταξύ τους. Ήταν διαφορετική ράτσα το καθένα. Το ένα, ψηλότερο από τ’ άλλο, με λεπτότερα πόδια και μικροκαμωμένο κεφάλι, έδειχνε πιο νευρικό κι ευκίνητο. Το άλλο, με ογκωδέστερο σώμα, ισχυρούς μυώνες και πλατειά ράχη, ήταν σαφώς δυνατότερο, αλλά πιο δυσκί-νητο. Και τα δύο όμως ήταν υπέροχα δείγματα της ράτσας τους.

Παρά τη διαφορά τους, αποτελούσαν ένα τέλεια συντονισμένο ζευγάρι. Ο βηματισμός τους ήταν ομοιόμορφος και η άμαξα διέγραφε μιαν ομαλότατη πορεία χωρίς κλυδωνισμούς. Πώς τα κατάφερναν;

Μα χάρη στον άνθρωπο που κρατούσε στα χέρια του τα χαλι-νάρια. Δεν είχε μαστίγιο. Ούτε και φώναζε. Αντιθέτως! Σιγοτραγου-δούσε και σφύριζε εύθυμα. Έσκυβε κάθε λίγο στ’ άλογά του και τους μιλούσε. Τα φώναζε με τ’ όνομά τους, τα χάιδευε με την παλάμη του μαλακά.

Στα δάχτυλά του όμως έπαιζε συνεχώς τα χαλινάρια. Μ’ αυτά συντόνιζε το βήμα τους. Μ’ ένα ελαφρό τράβηγμα ανέκοπτε τον γρή-γορο ρυθμό του ευκίνητου αλόγου. Φρόντιζε να είναι στην ίδια γραμμή και τα δυο τους. Κανένα πιο μπροστά, κανένα πιο πίσω. Συ-γκρατούσε το γρήγορο, παρακινούσε το αργό. Έτσι κατάφερνε και τα δυο τους να τρέχουν στον ίδιο ρυθμό. Τα βήματά τους ηχούσαν συγ-χρονισμένα σαν χτύποι ρολογιού. Τικ-τακ, τικ-τακ, τικ- τακ.

Ήταν ο τέλειος συντονιστής! Πραγματικός ηνίοχος!
Τα άλογα με το αμάξι χάθηκαν τελικά απ’ τα μάτια του, μα ο Φώτης ασάλευτος κοίταζε στο βάθος του δρόμου πίσω τους. Στ’ αυτιά του έμεινε να ηχεί ένα γοητευτικό τικ-τακ.

Αυτό ήταν! Ο ρυθμός! Ο τέλειος συγχρονισμός!

Να λοιπόν τί του έλειπε! Εδώ ήταν το λάθος του!
Δεν υπήρχε ο ίδιος ρυθμός ανάμεσα σ’ αυτόν και τη Λίνα. Αυτός έτρεχε, εκείνη βραδυπορούσε. Ο καθένας ήθελε το δικό του. Συντονι-σμός μηδέν. Πού να βρεθεί ο ρυθμός, όταν η αγάπη έχει κάνει φτερά;

Εδώ ακριβώς βρισκόταν η τραγωδία. Χωρίς να το αντιληφθεί, είχε βάλει τις μεγάλες του απαιτήσεις αναγκαία προϋπόθεση για τη σχέση τους. Την αγάπη την εννοούσε μόνο υπό όρους. Απροϋπόθετη αγάπη τού ήταν αδιανόητη. Αφού δεν έπαιρνε αυτό που ήθελε, δεν έδινε κι αυτός τίποτε. Δεν τον ενδιέφερε πραγματικά η Λίνα. Το-ποθετούσε τον πήχυ στο ύψος που αυτός ήθελε κι αφού εκείνη δεν τον έφτανε, μοιραία την απέρριπτε.

Τί θα γινόταν όμως αν έκοβε λιγάκι τη φόρα του; Αν κατέβαζε λίγο τον πήχυ; Αν έβαζε λίγο φρένο στην κούρσα του; Δε θα τον πρόφταινε τότε κι εκείνη; Δε θα ’φταναν έτσι πιο εύκολα σε κάποιο συγχρονισμό;

Τα νερά έτρεχαν φλύαρα κάτω απ’ τα πόδια του, μα ο Φώτης ακουμπισμένος στο πεζούλι της όχθης δεν τα ’βλεπε. Ο χρόνος κυ-λούσε χωρίς να το νιώθει. Για πρώτη φορά αναρωτιόταν για πολύ βαθιά πράγματα μέσα του.

Τί είναι τελικά η αγάπη;

Ν’ αποδέχομαι τον άλλον όπως κι αν είναι, ή να τον χρησιμο-ποιώ όπως μου αρέσει; Όταν δε μου χρειάζεται πλέον ή δε μ’ ευχαρι-στεί, μετράει καθόλου για μένα; Πώς βλέπω τη γυναίκα μου; Μήπως μες απ’ τις δικές μου ανάγκες και μόνο; Μίλησα ποτέ μαζί της για τα δικά της όνειρα, τα δικά της ενδιαφέροντα;

Ποιά είναι η μεγαλύτερη αξία για μένα; Μήπως ο εαυτός μου; Αγαπάω κανέναν

τελικά;

Πήρε να περπατάει αργά τον ανήφορο, όταν ένα μικρό προσκυ-νητάρι στη γωνιά του δρόμου, με αναμμένο το καντηλάκι του, τράβηξε την προσοχή του. Βλέποντας πίσω απ’ τὴν τρεμάμενη φλόγα μια φτωχική εικόνα της Σταύρωσης, εικόνα της υπέρτατης αγάπης και θυσίας, συλλογίστηκε:

Πόσο ανυπέρβλητα πολύτιμος είναι πάντα ο άνθρωπος για τον Θεό! Γιατί δεν παύει να ’ναι μοναδικός για Εκείνον, ακόμα κι όταν δεν πετυχαίνει τίποτε; Γιατί έχει πάντα νόημα το να σταυρώνεται ο Χρι-στός, ακόμα και για τον πιο αποτυχημένο άνθρωπο; Πώς μπορεί ο Θεός τελικά και αγαπάει τον άνθρωπο χωρίς προϋποθέσεις;

Μπρος στο απύθμενο μυστήριο μιας τέτοιας αγάπης ένιωσε πάμφτωχος. Δεν ήταν τίποτε, αφού δεν είχε αγάπη.
Τάχυνε το βήμα του καθώς ο ήλιος εξακόντιζε τις τελευταίες του αχτίδες στη γη. Στην εξώπορτα του σπιτιού του κοντοστάθηκε. Μπήκε, προχώρησε αργά, σταμάτησε στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Η Λίνα ήταν ξαπλωμένη χωρίς να κοιμάται.
–

Πήρα το διαζύγιο! της είπε. Την έδιωξα την άλλη. Αυτήν που έλεγες πως είχα στο μυαλό μου.

Γύρισε και τον κοίταξε παράξενα.

– Αλήθεια! ξανάπε αυτός. Τώρα θα τρέχουμε μαζί στον ίδιο, τον δικό σου ρυθμό.

Η Λίνα ανακάθισε.

– Μα τί λες; Πιωμένος είσαι;

– Όχι βέβαια! Είμαι νηφάλιος, πολύ νηφάλιος. Ίσως η πρώτη φορά που το μυαλό μου είναι ξεκάθαρο.

Τον κοίταζε χωρίς να καταλαβαίνει.
-Όχι, δεν είναι κανένα κόλπο, μη φοβάσαι! συνέχισε ο Φώτης. Μου πήρε πολύ, μα επιτέλους το κατάλαβα. Η έγνοια μου τώρα θα ’ναι ν’ ανακαλύπτω, αντί να προκαθορίζω, τη γυναίκα μου. Να σ’ αγαπώ γι’ αυτό που είσαι, όχι γι’ αυτό που θα ’θελα εγώ να είσαι!

Η Λίνα τινάχτηκε όρθια με τα μάτια διεσταλμένα. Προσπάθησε να σταθεί, μα η σκοτοδίνη σκέπασε το μυαλό της. Τα πόδια της τρί-κλισαν, πήγε να πέσει. Απ’ το απότομο σήκωμα; Απ’ τη μεγάλη έκπλη-ξη;

Μα καθώς έγειρε στο πλάι, ένα χέρι την άρπαξε από τη μέση. Το βλέμμα της αντάμωσε το βλέμμα του, καθώς το κεφάλι της έπεφτε βαρύ στον ώμο του.

Απ’ το στιγμιαίο εκείνο αντάμωμα όμως μια ζεστή αχτίνα ξεπήδησε και κατέβηκε στην καρδιά της.

Ο ήλιος της αγάπης ολοφώτεινος άρχισε ν’ ανατέλλει και πάλι ανάμεσά τους…

Πάσχα 2005

Διαδίδω την «Αντιύλη»
Εκτυπώνω/προωθώ σε φιλικά μου e-mails